

خليج فارس نامي به قدمت تاريخ

در ادامه سلسله مباحث اتفاق فکر که هر سه شنبه در دفتر مطالعات سیاسی و بین المللی برگزار می شود آقای محمد عجم از کارشناسان وزارت امور خارجه در تاریخ ۲۲ اردیبهشت ۱۳۸۸ به بحث و بررسی در رابطه با موضوع فوق پرداخت.

۱. در سال ۱۷۶۲ کارستان نیبور نوشته است: ساکنان سواحل خليج فارس، فارس نيستند (تابع دولت ايران نيستند)
۲. رودریک اوون نام خليج عربي را منطقی و به ادب نزدیک تر از خليج فارس دانسته است.
۳. ايراني ها به خاطر تعصب فارسي آبراه را خليج فارس می نامند. در حالی که ايراني ها سابقه حضور در دریا و سابقه دریانوردی ندارند.
۴. پليني مورخ رومی قرن اول، خليج فارس را خليج عربي نامیده بنابراین خليج عربي از قدیم رایج بوده است.
۵. کشورهای عربي و جمعیت عربي ساحل این دریا بیشتر از فارس ها (ایرانی ها) هستند. این دریا هویت عربي دارد و اصطلاح خليج فارس را صهیونیستها برای خدیت با اعراب توسعه داده اند. به گفته پروفسور هادی التازی حتی به فرض که این ادعاهای درست باشد باز این دلیل نیست که یک نام تاریخی را تغییر دهیم".

دفاع از نام کهن خليج فارس حق قانونی است
نامهای تاریخی بار سیاسی، فرهنگی، علمی، ارزشی، هنری، ادبی، اجتماعی و حقوقی و حتی حاکمیتی دارند.
هدف اولیه تغییردهندگان نام سه هزار ساله خليج فارس به چالش کشیدن حاکمیت، حضور و هویت ايرانی در خليج فارس بوده است. از فيثاغورث (قرن سوم قبل از ميلاد) تا ۱۹۵۷ در تمام زبان های دنيا يگانه نام برای خليج فارس همان نام اصيل و تاریخی خليج فارس و يا معادلهای آن بوده است.

از آنجا که توصیف بحر فارس و خليج فارس در ۳۰۰ كتاب کهن جغرافیایی عربي و دهها نقشه کهن عربي و در حداقل ۱۵ كتاب تفسیر قرآن به زبان عربي و صدها سند و نقشه غیر عربي وجود دارد اين اصطلاح به يك میراث عربي اسلامی و حتى جهانی تبدیل شده است.
در چهار دهه گذشته، مقالات و كتابهایی که در دفاع از تغییر نام خليج فارس در کشورهای تازه تأسیس، منتشر شده، بر ۵ ادعای سخیف زیر استوار بوده است:

بدعت تغییر نام چگونه رایج شد؟

براساس تحقیقات انجامشده در سال ۱۳۸۰ در مطبوعات عربی در کتابخانه‌های مصر (توسط نگارنده) به طور یقین تا اواخر دهه ۵۰ قرن گذشته در تمام رسانه‌ها و مکتوبات عربی همه جا الخليج الفارسی بکار رفته است. برای اولین بار مجله العربی (کویت) در شماره دوم خود با استناد به کتاب حباب‌های طلایی خلیج عربی رودریک اوون یهودی کارگزار بریتانیا در خلیج فارس خواستار تغییر نام خلیج فارس شده بود. اتحادیه عرب در تاریخ ۱۳ اوت ۱۹۶۳ و حقوقدانان عرب نیز در ۱۱ دسامبر ۱۹۶۴ تغییر نام را تصویب کرده بودند، اما از آنجا که روزنامه‌ها و مجلات عربی مستقل و حتی رادیو قاهره و نشریات الاهرام همچنان عبارت تاریخی خلیج فارس را بکار می‌برندند لذا نژادگرایان در یک ترفند عوام‌فریب پس از شکست جنگ ۱۹۶۷، خلیج فارس را اصطلاحی صهیونیستی نامیدند. (روزنامه عربی التجدد ۲ دسامبر ۲۰۰۵ خلیج فارس را میراث عربی اسلامی دانسته است) برخلاف اتهامات بعضی رسانه‌های گروهی عربی، ایرانیان قوم‌گرایی را به کلی مردود می‌دانند و تعصب فارسی یک توهمند بی‌پایه و اساس و اتهام بی مورد است زیرا ایران از کهن‌ترین زمان‌ها سرزمین اقوام متعدد بوده و این اقوام در تمدن منطقه تأثیر شگرفی داشته‌اند. حساسیت در مقابل تغییر نام خلیج فارس قبل از انقلاب اسلامی (عرب‌ها آن دوره را تعصب فارسی و باستان‌گرایی می‌دانند) فقط در سطح عده‌ای اندک وجود داشت. در تاریخ ۱۷ دی ماه ۱۳۵۴ به دنبال اقدامات تحریک‌برانگیز مانند تأسیس خبرگزاری خلیج عربی برای اولین بار ایران واکنش نشان داد. وزارت اطلاعات و جهانگردی یک کتاب که مطالب ۳۲ کتاب کهن عربی را در توصیف بحر فارس بیان می‌کرد و وزارت خارجه و مؤسسه سحاب نیز به طور

مشترک یک اطلس نقشه‌های کهن را منتشر نمودند و یک سمینار نیز در اثبات این نام در اسناد و کتب عربی برگزار نمودند که برد آن فقط در یک سطح محدود زمانی بود.

بعد از انقلاب اسلامی نیز حتی با اینکه اوج حملات رسانه‌ای عربی علیه ایران بود و همه مرجعین عرب مشوق و پشتیبان قادسیه صدام بودند، مقامات ایرانی از انجام هر اقدام حساسیت‌زاوی درخصوص نام خلیج فارس شدیداً پرهیز می‌کردند.

حساسیت‌های ایرانی چگونه واز کجا آغاز شد؟

اما حساسیت‌ها از آنجا شروع شد که رسانه‌های کشورهای عربی در بخش‌های زبان‌های غیرعربی مانند انگلیسی که بازتاب جهانی نیز پیدا می‌کردند برخلاف عرف رایج بین‌المللی نام خلیج فارس را در زبان‌های دیگر نیز تبلیغ می‌کردند و مقاله‌هایی با نام خلیج عربی در مجلات آمریکا و اروپا نیز منتشر می‌شد که منبع و مأخذ آنها رسانه‌های گروهی عربی بود. در حالی که عرب‌ها بسیاری از نام‌های جغرافیایی عربی را در زبان‌های غیرعربی متناسب با آن زبان بیان می‌کنند مانند: در عربی مصر، اردن، المغرب، در انگلیسی: اجپت، جردن، موراکو و حتی ترکیه که از نام خلیج فارس با نام خلیج بصره یاد می‌کند از آنجا که در جهت جهانی کردن این نام اقدامات تحریک‌برانگیز و تبلیغ نمی‌کند و آن را فقط در رسانه‌های ترک زبان خود به کار می‌برد و در اسناد تاریخی و سایر زبان‌ها همان خلیج فارس را به کار می‌برد لذا ایرانیان ضمن سکوت عکس‌العملی به این کاربرد غلط (اطلاق جزء بر کل) نداشته‌اند. خلیج بصره یکی از ۱۲ خلیج کوچک داخل در خلیج بزرگ فارس است که در اسناد فارسی نیز با نام خور و خلیج از آنها یاد شده است.

در جهان عرب جدا از بعضی سیاستمداران مغرض، افراد زیادی هستند که طی مقاله و نوشته این گونه برخوردهای سیاسی و غیرعقلانی با نام‌های جغرافیایی را محکوم می‌کنند. ما قبلاً طی یک مقاله (روشنفکران عرب و دفاع از اصالت نام خلیج فارس) نظر بیست نفر از نویسندها معاصر عرب را در این خصوص منتشر کرده‌ایم. فهرست این گونه افراد بسیار زیاد است.

حتی معمر قذافی رهبر لیبی در اجلاس سران اتحادیه عرب در اوخر ماه مارس ۲۰۰۸ گفته بود که: "اکثر بومیان شیخنشین خلیج‌فارس ریشه ایرانی دارند و ایرانی‌ها نیروی مؤثر و کارآمد منطقه بوده‌اند. خلیج را اگر خلیج هندی، پاکستانی، آمریکایی، ایرانی یا فارسی بگویند که البته نام درست تاریخی همان خلیج‌فارس است مصدقیت دارد، اما برای خلیج عربی هیچ مصدقی نمی‌یابیم."

شیخ حمد بن جاسم نخست وزیر و وزیر امور خارجه قطر پس از سخترانی رئیس جمهوری اسلامی ایران در اجلاس سران شورای همکاری خلیج‌فارس طی مصاحبه خبری (۱۳۸۶/۹/۱۳) در پاسخ به سؤال اعتراض‌آمیز یک خبرنگار در مورد نام خلیج‌فارس گفت: ایرانی‌ها و رئیس‌جمهور ایران خلیج‌فارس به کار می‌برند و برای آن ادله و مستندات دارند ولی ما خلیج عربی به کار می‌بریم و برایش مستندات نداریم.

روشن است که دفاع ایرانیان از نام کهن خلیج‌فارس به دلیل آن است که این نام در طول نزدیک به سه هزار سال کاربرد مستمر در همه زبان‌ها و ثبت آنها در کتب و نقشه‌های کهن، به یک میراث فرهنگی تبدیل شده است نام خلیج‌فارس برای اقوام حوزه تمدن فلات ایران مانند "میراث نوروز" است و افتخار آن در انحصار قوم خاصی نیست و تغییر آن به دلیل نظر برخی سیاستمداران عرب و

اما عرب‌ها با اقدامات تحریک‌آمیز خود خشم ایرانیان را برانگیختند. گزارش‌های نگران کننده از وضعیت تخریب نام خلیج فارس حتی در کتاب‌ها، نقشه‌ها و اطلس‌های غیرعربی که ویژه جهان عرب بود چاپ شده و حتی تخریب اسناد و کتاب‌ها و نقشه‌های کهنی که نام خلیج فارس را داشتند (مانند چاپ جدید اطلس مقدس، سفرنامه ابن بطوطه و نقشه ادریسی و...) برخلاف اصول حق مالکیت معنوی و کنوانسیون‌های مربوطه در چاپ‌های جدید تحریف و به خلیج عربی تبدیل می‌شدند و حتی سازمان‌های کارتوگرافی عربی با انعقاد قراردادهایی با همتایان خود در سایر کشورهای غربی قرارداد همکاری منعقد و آنها را با دادن کمک‌های هنگفت تطمیع کردند تا نام خلیج عربی را در کنار خلیج فارس در نقشه‌های خود ثبت کنند که اطلس نشنال جئوگرافی یک نمونه آن بود.

به رغم علاقه ایرانیان و اینکه منافع ملی ایران ایجاد می‌کرد نام مازندران به عنوان نام رسمی دریای شمال ایران رسمیت نیافت زیرا از آنجا که پس از مطالعه اسناد، قراردادها، نقشه‌ها و کتاب‌های تاریخی، اسناد محکم مستند و تاریخی در متون ایرانی و عربی برای دریای مازندران نیافتنیم در نتیجه کمیته نام‌گذاری در مقابل این حقیقت تسلیم شد و نام خزر برای زبان فارسی و کاسپین (عربی شده آن قروین است) برای سایر زبان‌ها (۱۳۸۱) تصویب شد. این تصمیم و همچنین سکوت سی‌ساله ایرانیان در مقابل تحریف‌گران نشان دهنده عدم تعصب قوم‌گرایانه ایرانیان است.

آیا مسئولان سیاسی در کشورهای عربی این شجاعت را دارند که به دور از تعصبات قومی و سیاسی با این گونه مسائل برخورد منطقی و علمی کنند و توصیه متخصصان جغرافیایی خود را که مبنای علمی دارد پذیرند؟

خلاف کنوانسیون‌های فرهنگی، میراث فرهنگی و مغایر با اصول یونسکو است.

پاسخ به ادعاهای عربی

ادعاها پنج گانه فوق برای تغییر یک نام رایج بین‌المللی هیچ سند محکم و محکمه‌پسندی را به همراه ندارد و روشن است در مقابل صدها سند مشهور و محکم در اثبات اصالت نام خلیج فارس و قدمت دریانوردی ایرانیان، ادعاهای فوق آنقدر مضحك و سخيف است که برای رد آن نیاز به مناقشه نیست. در کتاب "خلیج فارس نامی کهن و میراث فرهنگی بشریت" مفصل به این شباهه‌ها پاسخ داده شده و کذب بودن آنها بر ملا شده است. سخيف بودن ادعای تعصب فارسی را قبلًاً شرح داده شد و موارد دیگر از جمله استناد به پلینی و نیبور کاملاً مغرضانه و به دور از حقیقت است.

- به طور نمونه پلینی در کتاب خود در دو مبحث جداگانه از دو خلیج یکی با نام خلیج عرب و دیگری خلیج فارس نام برد که خلیج عرب همان خلیج عربه (عقبه) است که به دریای سرخ نیز اطلاق می‌شده است اما او در مورد خلیج فارس نیز شرح مفصلی دارد و در دو جا از جمله (ص ۱۰۸) چنین می‌گوید:

The one to the east is called the Persian Gulf..., دریای به سوی شرق، خلیج فارس نام دارد و بنا بر نوشته اراتوس ۲۵۰۰ مایل است.

- کارستن نیبور در سال ۱۷۶۲ دقیق ترین نقشه تا آن زمان را با نام "نقشه خلیج فارس" ترسیم کرده و حتی جزایر سه‌گانه را برای اولین بار در نقشه‌های جغرافیایی ترسیم و به نام ایران ثبت کرده است و در کتاب او ادعایی را که عرب‌ها مطرح کردند نیافتنیم. در تمام نقشه‌های عربی و اسلامی حتی یک نقشه وجود ندارد که برای دریای جنوب ایران نام خلیج عربی را بکار برد باشد.

- رودریک اوون نماینده دولت استعماری بریتانیا و عامل ام. ای ۶ در خلیج فارس (مستقر در بحرین بوده) و کتابش را بعد از ملی شدن نفت و قطع روابط ایران و انگلیس نوشته، پیشنهاد او فاقد ارزش علمی و جغرافیایی است، ضمن اینکه سخن او دو بند دارد بند اول آن (اقرار به وجود نام خلیج فارس در همه نقشه‌ها) اثبات حقیقت نام تاریخی خلیج فارس است و بند دوم تعارفات انگلیسی است.

همان‌طور که روزنامه عربی التجدد نوشت "همان‌طور که روزنامه عربی التجدد نوشت" اصطلاح خلیج فارس و بحر فارس یک میراث عربی اسلامی و حتی جهانی است" در حالی که خلیج عربی دقیقاً پس از شکل‌گیری کیان صهیونیستی در نوشته‌ها ظاهر شده است.

پاسخ ادعاهای فوق را بسیاری از روشنفکران عرب معاصر داده‌اند. به طور نمونه در مورد عظمت دریانوردی ایرانیان اعتراف نویسنده‌گان بزرگ غربی و عربی را داریم "فلیپ حتی" و قدری قلعه‌جی که خود در مقدمه کتاب خلیج عربی منکر عظمت دریانوردی ایرانیان شده‌اند در یک تناقض آشکار در فصل دوم صفحه ۷۱ نیز در کتاب خلیج عربی خود اذعان می‌کنند که ایرانیان پیشگام دریانوردی تجاری در این دریا بوده‌اند. وی حتی روایاتی را نقل می‌کند که خلیفه اول و دوم مسافت از طریق دریا را مخاطره آمیز و نهی کرده است و سفر با شتر را مناسب‌ترین و امن‌ترین سفرها دانسته است. چنانچه در عمل نیز می‌بینیم که سفرها و مهاجرت عرب‌ها از طریق بیابان‌ها بوده است نه از طریق دریا.

مجدى عمر معاون اول سابق شورای دفاع ملی مصر در مجله الاهرام (شماره ۲۱۹ / ۲۱ / ۲۰۰۱) می‌نویسد: نسل من به خاطر دارد که ما در ایام مدرسه در همه کتب و نقشه‌ها با لفظ خلیج فارس سر و کار داشتیم

رفتن جمعیت عربی و هویت عربی در خلیج فارس پرداخته است. تلویزیون الجزیره در برنامه مشهور "رو در رو" نیز با پرداختن به این موضوع از بحران‌های اجتماعی، هویتی مظاہر فساد و فحشا و جنایت در این امیرنشین‌ها اعلام کرده که زبان و هویت عربی به کلی از میان رفته است و پروفسور فهمی هویدی نویسنده مشهور عرب در شرق الاوسط (۲۰۰۶/۱۲/۱۳) که بسیار مورد توجه رسانه‌های عربی قرار گرفت نسبت به این بحران هویتی و جمعیتی در کشورهای عربی خلیج فارس هشدار داده است.

اسناد حقوقی

علاوه بر اینکه دبیرخانه سازمان ملل در شش دوره مختلف و یونسکو نیز در دو نوبت بر کاربرد یگانه نام خلیج فارس در تمام سازمان‌های بین‌المللی تأکید نموده است و سازمان (کنفرانس) یکسان‌سازی نامه‌ای جغرافیایی سازمان ملل کمیته NGEGN نیز قطعنامه‌های متعددی دارد که تغییر نامهای جغرافیایی (دریایی مشترک) به رسمیت شناخته شده را محکوم می‌کند. وجود یک یا چند نقشه و یا کتاب دلیلی بر تغییر نام نیست چنانچه در ۲۵ نقشه قرون گذشته به جای دریای "بحر عرب" نام دریای پارسی PERSIAN SEA به کار رفته ولی ایران هرگز این نقشه‌ها را بهانه‌ای برای تغییر نام دریای عرب قرار نداده یا برای دریای خزر بیشتر از ۴۰ نام مختلف در کتب و نقشه‌های متعددی از ۲۰۰۰ سال قبل بکار رفته و یا اقیانوس هند دهها کشور و ملیت غیر هندی وجود دارند این دلیل علمی و پذیرفته‌ای نیست که به استناد آن نامی پذیرفته بین‌المللی در طول تاریخ را تغییر دهیم.

به طور خلاصه اینکه دفاع ایرانیان از حفظ نام کهن و تاریخی و بین‌المللی خلیج فارس نه تنها نژادپرستی نیست بلکه مطابق با کنوانسیون‌های متعدد بین‌المللی (میثاقین ۱۹۶۶) و مطابق اصول و کنوانسیون‌های متعدد

ولی بعد از مدتی به آن خلیج عربی اطلاق کردیم. این غیر منطقی، رذالت و پستی است. این که چند کشور عربی در اطراف آن باشند دلیل نمی‌شود که نامی تاریخی را تغییر دهیم، اگر عرب‌ها می‌خواهند گفتگوی عربی - ایرانی تحقیق پذیرد اول باید این خطاهای را جبران کنند. در کتاب تطوییر العلاقات المصرية الإيرانية منتشر شده در سال در ۲۰۰۲ قاهره در ص ۱۹۰ به نقل از دکتر عبدالمنعم سعید رئیس مرکز تحقیقات سیاسی و استراتژیک الاهرام و نویسنده شرق الاوسط چنین آمده است: به صراحت تمام بگوییم هیچ مدرک و سند تاریخی ندیدم که نام خلیج فارس را بتوان مستند بر آن تغییر داد. در تمام نقشه‌ها و کتب تاریخی و حتی بعضی از سخنرانی‌های ناصر و رهبران انقلاب مصر از خلیج فارس صحبت شده است.

پروفسور عبدالهادی التازی نویسنده صدھا کتاب و مقاله و عضو چندین نهاد بین‌المللی و بین‌العربی اظهار می‌دارد: شیخ زايد رهبر امارات عربی در مناسبتی از من گلایه کرد و گفت شنیده‌ام هنوز نام خلیج فارس به کار می‌بری؟ گفتم عالیجناب من متخصص تاریخ و جغرافیا هستم و به امانتداری باور دارم با سیاسی‌شدن نامها موافق نیستم تلاش برای تغییر نام خلیج فارس سودی نخواهد داشت زیرا جهان غیر عرب در نهایت ممکن است فقط به گفتن کلمه خلیج اکتفا کنند اما صفت عربی را به آن نخواهند داد. در رد ادعای اینکه جمیعت عرب‌های ساکن در این دریا بیشتر از فارس‌ها هستند. کافی است نگاهی به مقاله‌های اعتراف‌آمیز خود عرب‌ها بیندازیم.^۱

ماهnamه المجلة در شماره ۲۰۰۶/۱۰/۴ طی مقاله‌ای با عنوان بمب در حال انفجرار، مفصل به موضوع از بین

۱. اطلاع بیشتر همشهری دیپلماتیک اسفند ۱۳۸۳، قدری انصاف اعتراف روشنفکران عرب به اصالت نام کهن خلیج فارس.

مربوط به یونسکو درخصوص حفظ فرهنگ و هویت بومی است.

راهکار

- وزارت امور خارجه و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به سازمان‌های غیردولتی علاقمند در جهت فرهنگ‌سازی و حراست از نام کهن خلیج‌فارس کمک کنند.

- رادیو و تلویزیون، خبرگزاری جمهوری اسلامی، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، سازمان نقشه برداری و سازمان جغرافیایی کشور در قراردادهای دوجانبه همکاری یا همکاری فرهنگی و مطبوعاتی که با سایر کشورها امضا می‌کنند بندی را اضافه کنند مبنی بر اینکه "ظرفین بر کاربرد صحیح نام‌های جغرافیایی بین‌المللی در مکاتبات خود تأکید نمودند."

محمد عجم

اداره اول خاورمیانه و شمال آفریقا

وزارت امور خارجه

برای اطلاع بیشتر رجوع شود به:

- الخليج الفارسي التراث العربي الاسلامي ، محمد عجم مكتوب بلاگ مورخ ۲۴ نوامبر ۲۰۰۵.
- خلیج فارس نامی کهن تر از تاریخ ، محمد عجم چاپ مجله گسترش صنعت شهریور ۸۳

Conspiracy to change a heritage name "The Persian Gulf

by M.Ajam 25/12/2001,

www.parssea.persianblog.ir

http://www.iranchamber.com/geography/articles/names_of_caspian_sea.php

<http://magiran.com/npview.asp?ID=1092570>